

HOOFDSTUK 1

Groot Nieuws

Goos en Ebbie zaten onder de boom achter Goos' huis te schaken. Ebbie was daar veel te ongeduldig voor en hij kon er niks van. Maar hij wilde het per se leren, omdat Dummie en Goos het wel konden.

Goos verzette zijn toren. 'Schaak,' zei hij.

'Alweer?' zei Ebbie verbaasd. 'En nu?'

'Springen met AKILA,' riep Dummie vanuit de boom. Hij zat in het topje en zwaaide gevaarlijk heen en weer.

'Oké.' Ebbie sprong met zijn paard over een pion.

'SIR SAR. Is ghelemaal dom! Spring ghauw andere kant op!' riep Dummie.

'Te laat. Schaakmat,' zei Goos.

'Is derde keer. Jij kan niks van,' zei Dummie. 'Wij ghaan eindelijk voetballen?'

'Vanavond, na het eten. Ik moet nu naar huis.' Ze ruimden de stukken op en Ebbie pakte zijn fiets, riep 'Tot straks!' en reed het erf af, bijna tegen een grote witte auto aan.

De auto draaide het erf op, en een man met een hoed stapte uit.

‘Bart!’ riep Goos verrast. ‘Pap! Bart is er!’

Klaas kwam met een kwast in zijn hand de schuur uit. ‘Hé, Bart! Wat een verrassing. Wat doe jij hier?’ vroeg hij.

‘Goed je te zien, Klaas,’ antwoordde Bart. ‘En jou ook, Goos. Ik ben gisteren uit Amerika teruggekomen in Nederland. Hoe is het met jullie? En waar is Dummie?’

‘Ik ben ghier!’ zei Dummie, en hij plofte uit de boom voor Bart op de grond.

Bart trok hem lachend overeind. ‘Hé, oude verbandtrommel! Doe toch eens voorzichtig, straks breek je die oude botten van je. En dat moet niet, want ik kom speciaal voor jou.’

‘Jij mist mij, natuurlijk,’ zei Dummie.

‘Ja, dat ook,’ gaf Bart toe. ‘Maar ik wil vooral zien of je nog schilderijen hebt gemaakt.’

‘Ik doe. Ik maak elke week. Gha maar zien.’

Dummie pakte Barts hand en trok hem mee naar de schuur.

Achterin stonden de rekken met de schilderijen van Klaas en daarnaast stond een rek met Dummies schilderijen. Goos hielp ze pakken en Bart bekeek ze een voor een. ‘Mooi. Heel mooi. Precies wat ik wil hebben.’

‘Ghebben kan niet. Is van mij,’ zei Dummie.

‘Nee, niet écht hebben. Ik heb groot nieuws. En dat moeten we even serieus bespreken. Met zijn allen.’

Ze liepen terug naar buiten en Dummie ging ondersteboven aan de laagste tak van de boom hangen.

Goos was razend nieuwsgierig. Bart was een bekende galeriehouder. Hij kwam net uit Amerika, had groot nieuws en het was ook nog eens serieus.

‘Jullie weten wel dat ik voor mijn werk in New York was,’ begon Bart. ‘Ik heb daar galeries bezocht en schilderijen bekeken. Nu is er daar een grote galerie die zich speciaal bezighoudt met jong supertalent. Zij organiseren tentoonstellingen van jongeren uit de hele wereld. En nu heb ik verteld dat hier in Nederland een groot talent woont. Een jongen uit Egypte die fantastisch kan schilderen. Ik heb daar foto’s van jouw schilderijen laten zien, Dummie. Vooral je landschappen vonden ze mooi. En je raadt het nooit...’

‘Zij willen kopen!’ zei Dummie boven zijn hoofd.

‘Niet helemaal,’ zei Bart. ‘Ze willen meer, iets heel bijzonders.’

Klaas’ ogen werden groot. ‘Wacht eens even. Bedoel jij wat ik denk?’

‘Inderdaad,’ glunderde Bart. ‘Dummie, hou je vast. Jij gaat de komende weken als een gek schilderijen maken... en dan krijg jij je eigen expositie in New York.’

‘Is echt waar? M A A S H I! M A A S H I! Schilderijen mag in Nieuwe York!’ Dummie liet zich weer vallen en begon te dansen. ‘Nieuwe York! Nieuwe York! Nieuwe York!’ Toen bleef hij staan. ‘Wat is Nieuwe York?’

‘New York is een fantastische stad in Amerika,’ vertelde Bart. ‘Dat is een ander land, over de zee. Daar wonen miljoenen mensen en daar gebeurt 24 uur per dag iets bijzonders. In New York is het nooit saai en er kan alles. Toch, Klaas?’

Klaas knikte vol ontzag. ‘Plofzak Drollemans, Dummie. Jouw schilderijen naar New York! Dat is geweldig. Dat is een wereldkans. Dat wil iedere kunstenaar! Dan b n je iemand!’

‘Ik b n al,’ zei Dummie. ‘Ik ben DARWISHI UR-ATUM MSAMAKI MINKABH ISHAQ EBONI.’

‘Ja, ja, maar dat bedoel ik niet,’ zei Klaas. ‘Dan ben je beroemd!’

‘Over ghele wereld? MAASHI! MAASHI!’

‘De opening is over drie weken,’ zei Bart. ‘Dan is het al zomervakantie en hoeft niemand vrij te nemen. Dus ik heb gezegd dat het goed is. En ik heb vast een hotel geregeld voor een hele week, dan kunnen jullie meteen de stad zien. Zie het maar als vakantie. En na de opening...’

‘Stop. Wacht even.’ Klaas greep zijn arm. ‘Wat zeg je nou? Een hotel voor ons? Welke opening?’

‘Van de tentoonstelling natuurlijk,’ antwoordde Bart.

‘Hoezo? Dummie hoeft toch zelf niet naar New York?’

‘Ja, natuurlijk. Wat dacht jij dan?’

‘Ik dacht alleen die schilderijen.’ En toen Bart bleef lachen: ‘Ho, Bart. Nee. Daar komt niks van in. Ik denk er niet aan. Uitgesloten. Zet dat maar uit je hoofd.’

‘Waarom?’ vroeg Bart verbaasd.

‘Omdat ik dan ook moet!’ zei Klaas. ‘En dat doe ik niet. Al ga je op je kop staan. Ik ga niet naar New York. Nee, nee, nee.’ Hij stampvoette per ongeluk op zijn eigen teen. ‘Au!’

‘Maar, pap, net zei je nog dat iedere kunstenaar zoiets wil,’ zei Goos.

‘Ja, dat hun schilderijen daar hangen. Maar niet dat ze er zelf naartoe moeten.’

‘Juist wel, Klaas,’ zei Bart. ‘Het is een geweldige stad. Je zal niet weten wat je ziet.’

‘Inderdaad, dat zal ik niet weten, want ik ga niet. Punt uit, helaas pindakaas. Een hele oceaan over vliegen, dat overleef ik niet.’ En koppig stak Klaas zijn kin in de lucht.

‘Mijn vader durft niet te vliegen,’ legde Goos uit. ‘Toen we naar Egypte gingen, had hij twee dagen diarree van de zenuwen.’

‘En als we naar Amerika gaan, een hele week,’ zei Klaas.

‘Is dat alles?’ Bart wuifde met zijn hand. ‘Kom op, Klaas. Vliegen is de normaalste zaak van de wereld.’

‘Ja, voor vogels,’ bromde Klaas. ‘En voor wespen en

vliegende schotels. Maar niet voor mij. Ik denk alleen maar dat zo'n ding naar beneden valt. Of dat de deuren openwaaien en dan bevroren we. Of de radar gaat stuk, of de benzine is op, en dan verdwalen we eerst en dan storten we met zijn allen in zee tussen de haaien. Laatst op televisie nog...'

'Klaas! Hou op! Dit is een wereldkans voor die jongen.'

'Hoor je me wel? Een week diarree!' zei Klaas.

'Dan stop je maar extra toiletpapier in je koffer.'

'Nee!'

Goos moest ondanks alles lachen. Bart kon veel, maar niet toveren. En Klaas van zijn vliegangst af helpen, dat kon niemand. Hij probeerde het wel, maar Klaas bleef maar zeggen dat hij het echt niet deed en dat mensen niet hoorden te vliegen, anders hadden ze wel vleugels op hun rug of een propeller achter hun kont. 'En dat heb ik nog nooit bij iemand gezien. Jij wel?'

'Oké,' zei Bart. 'Dan ga je niet mee.'

'Hèhè, dat zeg ik nou al de hele tijd,' zei Klaas opgelucht.

'Prima. Dan ga ik met Dummie en Goos alleen.'

'Veel plez... Huh? Met Dummie en Goos alleen?'

'Ja, dan kun jij thuisblijven. Dat wil je toch?'

'Ja! Nee, natuurlijk niet. Dat gebeurt helemáál niet. Goos gaat nergens heen zonder mij. Dat is mijn zóón.'

'Maar ik ben zoon van АСННЕТОЕТ,' zei Dummie boos.

'En ík zorg voor jou,' zei Klaas nijdig.

'En ík wil naar Nieuwe York!' snauwde Dummie.

‘Er gaat helemaal niemand naar New York!’

‘SIR SAR!’

Klaas gromde en Bart gebaarde dat Dummie en Goos beter even weg konden gaan. Vlug trok Goos Dummie mee naar binnen, en ze liepen de trap op.

‘SIR SAR! Hij is bange watje!’ briede Dummie op hun kamer.

‘Hij durft alleen maar niet te vliegen, hoor,’ zei Goos verdedigend.

‘Is kleine kind. Ik ben bang nooit!’ snoof Dummie.

‘Stil.’ Goos deed zachtjes het raam open en luisterde. Beneden hen probeerde Bart Klaas over te halen. Klaas verzon allerlei bezwaren.

‘We hebben geen geld,’ zei hij.

‘Als Dummie één schilderij verkoopt, is er geld genoeg,’ zei Bart.

‘Maar Dummie heeft alleen een oud paspoort van Ebbie.’

‘De douane regel ik.’

‘Je bent toch geen crimineel?’

‘Nee. Maar ik kén mensen.’

‘Nou en. Al kende je Sinterklaas, ik ga toch niet,’ zei Klaas.

Dummie balde zijn vuisten. ‘Stomme watje doet nooit,’ siste hij. ‘Ghij is koppiger dan ezel!’

‘Stil nou,’ zei Goos. Maar Dummie had gelijk: als het om vliegen ging, was zijn vader hopeloos. Bart moest wel iets heel bijzonders verzinnen, wilde hij Klaas kunnen overhalen.

Plotseling zei Bart: ‘En als jij dan ook een schilderij mee mag nemen?’

Ineens was het stil.

‘Ja, Klaas, dan regel ik dat jouw werk daar ook mag hangen. Denk je eens in. Een schilderij van jou in Amerika. Dat wil iedere kunstenaar! Dan b n je iemand.’

‘Maar... mijn schilderijen? Je vond ze toch niet mooi?’

‘Nee. Maar de mensen in Amerika misschien wel. En ik wil je overhalen.’

Het was opnieuw stil en Goos hield zijn adem in. Dat was slim van Bart! Het leek alsof zijn vader nu toch twijfelde.

‘Hoeveel schilderijen dan?’ vroeg Klaas.

‘Eén,’ zei Bart.

‘Vijf,’ zei Klaas.

‘Drie,’ zei Bart. ‘Ga je dan mee?’

‘In een echte galerie?’ vroeg Klaas.

‘Ja,’ zei Bart.

Nu was het echt heel lang stil.

‘Oké, doe maar,’ zei Klaas toen. Hij klonk alsof hij zojuist had gezegd dat iemand zijn hoofd eraf mocht hakken.

‘Bange watje zegt oké! MAA SHI! MAA SHI!’

Dummie sprong met een juichkreet uit het raam en Goos rende de trap af en dacht: Bomkak Dinges! We gaan naar Amerika!

En zo kwam het dat Klaas, Goos en Dummie in de zomervakantie ineens niet thuis zouden blijven, maar naar New York zouden gaan voor een tentoonstelling van Dummies schilderijen.

Bart legde Dummie uit wat voor schilderijen hij moest maken. ‘Hollandse landschappen. Dat willen ze graag. Ik heb beloofd dat je die zou meenemen.’

‘Wat is Gholland?’ vroeg Dummie.

‘Holland is Nederland. En ze bedoelen dat.’ Bart wees naar het weiland achter het huis. ‘Dat platte land, en dat groene gras met die zwart-witte koeien heb je bijna nergens. En er zijn nog veel meer Hollandse dingen, maar dat weet Klaas wel. Molens, luchten met wolken en zo. Hebben jullie trouwens nog genoeg lege doeken? En je moet acrylverf gebruiken, anders is het niet op tijd droog.’

‘We kopen alles morgen wel,’ zei Klaas met tegenzin. ‘Ik ga nu eerst koken. Eet je mee?’

‘Iets met broccoli, zeker,’ grinnikte Bart. ‘Nee, ik ga wel naar huis.’ Hij gaf Klaas een hand. ‘Bedankt, Klaas, dat je dit voor Dummie doet. Dit is echt een grote kans voor hem.’

‘Ja, jij ook bedankt,’ mompelde Klaas.

‘Je hoeft mij niet te bedanken. Ik vind het leuk om jong talent te helpen.’

‘Dat bedoel ik niet,’ zei Klaas. ‘Bedankt dat ik de komende twee weken aan de diarree ben.’

‘O, dat. Graag gedaan.’ Bart grijnsde, stapte in zijn auto en reed weg.

Klaas kookte broccolisoepp. Hij had allang weer spijt en was in gedachten waarschijnlijk al opgegeten door de haaien. Van ellende liet hij de soep aanbranden.

‘Het is nog best lekker, pap,’ zei Goos troostend, terwijl hij alle zwarte stukjes naar de kant van zijn bord duwde.

‘Niet waar,’ zei Klaas.

‘Oké. Het is vies,’ gaf Goos toe.

Klaas zette de borden weg, bakte een paar eieren en liet die ook aanbranden. Dit belofde niet veel goeds. Gingen ze nu twee weken aangebrande dingen eten?

Ten slotte aten ze boterhammen met pindakaas.

Dummie kletste de oren van hun hoofd. Dat hij de beste was. Dat hij beroemd werd. Dat hij in New York op televisie zou komen. ‘Zij klappen allemaal ghekke ghoedje voor mij!’ zei hij.

‘Ja, nou weten we het wel,’ zei Klaas kribbig. Hij stond op en begon de pannen schoon te boenen. ‘Waarom moet dit nou allemaal! Elke keer als ik denk dat we eindelijk weer eens normale dingen gaan doen, gebeurt er weer zóiets.’

‘Komt door mij,’ zei Dummie trots.

‘Alles komt door jou,’ mopperde Klaas.

‘Jij kan ook blij zijn keertje,’ zei Dummie verontwaardigd. ‘Zonder mij jij maakt nooit leuke reisje naar ghrote stad van ghrote land.’

‘Zonder jou gebeurde er niks, net als vroeger. Wat zou dat heerlijk zijn. Alleen maar Polderdam, koeien, weilanden, de zon die zijn rondjes draait...’

‘Zon draait niet rondje,’ zei Dummie.

‘Ach jij!’ deed Klaas. Toen liet hij de pan vallen.

‘Plofzak Drollemans!’

Goos lachte. Zijn vader was alleen maar boos om dat vliegen. Hij moest gewoon aan iets anders denken. ‘Vertel eens iets over Amerika, pap,’ zei hij.

‘Amerika is twee keer zo lang vliegen als Egypte,’ bromde Klaas.

‘Dat bedoel ik niet. Vertel iets over het land. Dan laat ik Dummie zien waar het ligt.’ Goos pakte de atlas en sloeg hem open bij de kaart van de wereld. ‘Hier wonen wij,’ zei hij, met zijn vinger op Nederland.

‘En ghier is mijn land, ik weet nog.’ Dummie wees naar Egypte.

‘Ja. En als je nou de andere kant op gaat, kom je hier. Dat is Amerika. Columbus heeft dat toch ontdekt, pap? Vertel nou eens.’

Klaas was klaar en kwam bij hen staan. ‘Ja, Columbus was de eerste daar. Ik bedoel: de eerste uit Europa. Hij wilde eigenlijk naar Indië. Dat ligt hier.’

‘Is echt waar? Columbus is domme man. Ghij ghaat ghelemaal verkeerde kant op,’ zei Dummie.

‘Je snapt er geen sikkepit van, Columbus was juist

een groot ontdekkingsreiziger,' zei Klaas kribbig. 'Hij dacht dat hij een rondje om de wereld zou varen. Maar voordat hij in Indië was, kwam hij Amerika tegen. Dat lag er nog tussen.'

Dat vond Dummie alleen maar dommer. 'Rondje kan niet, dan ghij valt van wereld. Ghier, op deze randje, daar is einde.'

'Er is geen eind van de wereld,' zei Klaas ongeduldig. 'De aarde is rond, dat heb ik nou al tien keer verteld.'

'En ik zeg al ghonderd keer: aan eind van wereld Noet eet zon op elke avond.'

'Welnee, de zon is 's nachts gewoon aan de andere kant!'

'Jij snapt niks pitiesik van zelf,' besloot Dummie.

'En jij leeft nog in de Middeleeuwen!'

Goos moest stiekem lachen. Wat zijn vader zei was wel waar, maar hij had net zo goed kunnen zeggen dat olifanten konden vliegen.

'Hou nou op met ruziemaken. Vertel gewoon verder, pap,' zei hij streng.

'Oké, moet je horen. Columbus noemde Amerika de Nieuwe Wereld. Omdat niemand er nog van wist. Uit Europa dan. Alleen de indianen kenden het, die woonden daar al.'

'Is indianen leuke beesten?' vroeg Dummie.

'Nee, indianen zijn mensen,' vertelde Goos. 'Die hebben rode gezichten. En veren op hun hoofd, en een opperhoofd had er heel veel. Dat is een soort koning. En ze reden op paarden over de prairie, toch, pap?'

'Ja, dat noemden ze het Wilde Westen,' zei Klaas.

‘Leuk. Wilde prairie is leuk,’ zei Dummie opgewonden. ‘Is die ghevaarlijk?’

‘Welnee.’ Klaas zette de computer aan en zocht naar landschappen van Amerika. Even later keken ze naar plaatjes van diepe kloven, vreemde bergen en uitgestrekte prairies.

‘Is leuk! En indianen?’ vroeg Dummie.

Klaas zocht verder en ze zagen mannen met diepe rimpels van de zon en veren op hun hoofd.

‘**M A A S H I!** Wij ghaan rijden op paard naar indianen met wilde prairie. Ik gheb ghrote zin in!’

‘Nee, wij gaan naar New York!’ zei Klaas. ‘Dat ziet er zó uit.’ En toen kwamen er afbeeldingen met ontelbare torenflats, grote bruggen en een groot beeld in het water met een ster op zijn hoofd.

‘Leuk! Leuk! Ik zie ghrote ghroene indiaan in leuke water!’ riep Dummie.

‘Nee, dat is het Vrijheidsbeeld,’ zei Klaas. ‘Dat staat daar in een rivier en zegt welkom tegen alle bezoekers van de stad. En die hoge gebouwen zijn wolkenkrabbers. Die zijn zo hoog, als je op het dak staat, kun je de wolken bijna aanraken.’

‘Leuk! Leuk! Wij ghaan naar ghoge Nieuwe wilde York, ik krab aan wolken met indiaan! Leuk!’

Nou, dat was duidelijk. Dummie vond gewoon alles leuk.

Klaas zette de computer uit, keek naar Dummie, die uitgelaten rondjes om de tafel rende, schudde zijn hoofd en liep naar buiten.

Dummie en Goos reden op de fiets naar het dorp.
Ebbie was hun tegemoet gekomen en zat op het hek bij
AKILA op hen te wachten.

‘Is ghrote nieuws! Ik gha naar Nieuwe York!’ riep
Dummie opgewonden.

‘New York? In Amerika?’ vroeg Ebbie ongelovig.
‘Is mooie land van indianen,’ zei Dummie.

‘Met schilderijen van mij, komt door Bart. Ik word ghelemaal beroemd.’ Hij zette zijn fiets neer en klom over het hek. ‘Indianen rijdt op paarden, ik lijk op die, want ik kan ook!’

Hij sprong op zijn ezel en Ebbie en Goos haastten zich achter hem aan. Even later reden ze met zijn drieën op AKILA tussen de koeien. ‘Ghop, ghop! Ik ben indiaan!’ joelde Dummie.

‘Gaan jullie nou echt naar New York?’ vroeg Ebbie.

‘Ja, een hele week,’ zei Goos. ‘In de vakantie. We kunnen de hele stad zien, volgens Bart is dat echt bijzonder.’

‘Stad is ook ghelemaal ghek, daar is wolken met jeuk, ik gha krabben,’ zei Dummie.

Goos proestte het uit. ‘Hij heeft het over wolvenkrabbers. Maar hij snapt het niet helemaal. Hij denkt dat dat krabben echt is.’

Ze reden een tijdje rondjes, en daarna stuurde Dummie AKILA terug naar het hek. Dummie vond een veer van een vogel en stak die tussen zijn verband. ‘Indiaan doet ook, ken jij die?’

‘Natuurlijk! Ik weet heel veel van indianen,’ zei Ebbie. ‘Ik heb daar vorig jaar een spreekbeurt over gedaan.’ En hij vertelde Dummie over verschillende indianenstammen in het Wilde Westen. Die woonden in wigwams en hadden medicijnmannen en totempalen en ze joegen op bizons en soms kregen ze ruzie over stukken land. Toen kwamen er mensen uit Europa en die gingen eerst spullen met indianen ruilen en aan hen verkopen en zo, en daarna gingen ze de indianen weggagen, ook voor land. ‘En als ze oorlog hadden, verfden ze hun gezicht en ze sneden de haren van hun vijanden af,’ besloot Ebbie.

‘Zij slaan niet ghele ghoofd eraf?’ vroeg Dummie ongelovig.

‘Volgens mij niet. En als ze geen oorlog meer wilden, rookten ze een vredespijp en dan was het weer goed.’

‘Indianen is bange watje,’ snoof Dummie. ‘Vrede roken met vijand kan niet. Vijand moet wegwezen altijd.’

‘Of je sluit vrede, dan heb je geen oorlog meer. Dat is veel veiliger,’ zei Ebbie.

‘Als vijand gheeft gheen ghoofd, jij ghebt ook niet oorlog meer,’ antwoordde Dummie.

Ebbie en Goos stikten van het lachen. Dummie leren dat je een vijand zijn hoofd niet mocht afslaan, was nog moeilijker dan hem wijsmaken dat de aarde rond was. Maar zo'n pijp vond Goos juist zo gek nog niet. 'Misschien moet je eens zo'n pijp gaan roken met juffrouw Friek,' zei hij.

Dummie tilde zijn flapje omhoog en stak zijn tong uit. 'Ik gha nooit roken vrede met lelijke juffrouw Friek!' zei hij beslist. Hij sprong op zijn fiets en reed weg en Goos keek naar het losse slingertje verband dat achter hem aan wapperde. Nou ja, het was ook geen goed idee. Al rookten Dummie en juffrouw Friek pijp tot de rook uit hun oren kwam, dan hadden ze vast nog steeds een hekel aan elkaar.

Ze voetbalden een uur op het veldje en daarna reden Dummie en Goos terug naar huis. Het was al laat en Klaas stuurde hen meteen naar bed. Dummie ging liggen, pakte zijn scarabee uit zijn verband en liet hem voor zijn gezicht heen en weer bungelen.

Goos ging tandenpoetsen en toen hij terugkwam, sliep Dummie al.

Goos kon niet slapen. Hij dacht alleen maar aan New York. Zo'n grote stad, met al die gebouwen, hoeveel mensen woonden daar eigenlijk? Duizend keer zoveel als in hun dorp? Of nog meer? In één zo'n wolkenkrabber pasten misschien al alle mensen van Polderdam. Had elke wolkenkrabber dan een eigen bakker? En hoe zat dat met scholen? Misschien hadden die wel een plein op het dak. Dat zou leuk zijn!

De trap kraakte en Klaas stak zijn hoofd om de deur.

Hij ging op Goos' bed zitten, keek naar Dummie en schudde zijn hoofd. 'Wat is die jongen toch verschrikkelijk,' zuchtte hij.

'Het is heus niet Dummies schuld dat we nu naar New York gaan,' zei Goos.

'Nee, het is niemands schuld,' zei Klaas. 'Maar, Goos, ik wil helemaal niet naar New York. Ik wil niet naar Egypte, geen gedoe met wedstrijden of musea of al die andere dingen die de hele tijd gebeuren omdat hij per ongeluk een keer in jouw bed lag. Weet je nog hoe het vroeger was? Toen bleven we gewoon altijd lekker thuis.'

'Maar het wordt nooit meer vroeger. En met Dummie is het veel leuker,' zei Goos.

'Voor jou wel,' gaf Klaas toe. 'Maar ik moet voor hem zorgen. En ik weet niet altijd hoe dat moet.'

'Daar kun jij niks aan doen, pap. Niemand weet zoiets,' troostte Goos.

'Ja, maar soms weet ik helemaal niks meer.'

'O.' Dat zijn vader niet meer alles wist sinds Dummie er was, vond Goos inmiddels normaal. Maar helemaal niks, dat was wel heel erg weinig. Ineens flitste er iets door zijn hoofd. Vanmiddag had Klaas ook al gezegd dat ze door Dummie te veel meemaakten en dat hij zijn saai, oude leventje terug wilde. Zijn vader wilde toch niet dat Dummie wegging?

'We laten hem niet in de steek, hoor, pap!' zei Goos koppig.

'In de steek?' Klaas keek plotseling verbaasd. 'Nee, natuurlijk niet. Wat denk jij nou?' Hij trok een grimas en wreef over Dummies hoofd. 'Het is verschrik-

kelijk onhandig en ik snap er niks van. Maar Dummie hoort bij ons. En ik ga hem helpen. Morgen gaan we schetsen maken. En we zullen zorgen dat ze dat verbrande talentje uit Nederland nooit meer vergeten.'

Goos werd rood. Natuurlijk wilde zijn vader Dummie niet wegsturen. Hij gaf hem een kus.

'Jij bent ghemene watje,' mompelde Dummie in zijn slaap.

'Pardon?' Klaas en Goos keken elkaar aan en toen schoten ze allebei in de lach.

'Hij heeft wel een beetje gelijk, pap. Je bent een watje. Vliegen is hartstikke veilig.'

'Nou en. Ik ga nog liever zwemmen,' zei Klaas. Hij dekte Dummie toe en liep de kamer uit.

Goos draaide zich om. Liever zwemmen? Dan ging zijn vader zeker naar de haaien!